

— Какво гледате бре, изтрепаха се! — викаха плахо нѣколцина и дърпаха на разни страни.

Разтърваха ги.

Превитъ, Коста още стискаше прѣститѣ на ржцетѣ си и мѣташе зловещи погледи къмъ чича си.

— Мръсникъ! Азъ отидохъ да разтървавамъ.. а той... съ кобилицата отзадъ... Ама ще ми падне той... нека почака...

До кладенеца остана само дѣдо Костадинъ. Той дигаше високо ржката си, друсаше я и сочеше окървавената дланъ:

— Оле-ле! Изяде ме, бе хора селяни! Вижте, изяде ме!

— Никой не ни яде, дѣдо Костадине! — обади се единъ младъ мжжъ.—Ядеме се сами! — После плюна презрително и се обърна къмъ насъбранитѣ селяни: — Хайде! Нѣмотията трѣбваше умъ да имъ даде, а имъ взела и очитѣ!

И ги изпсува на майка.